

РЕШЕНИЕ

№ 8463

гр. София, 12.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 13.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **3310** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.84, ал.3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. К. К., гражданин на Руската Федерация срещу Решение № 4172/11.03.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административнопроизводствените правила. Правят се възражения, че не са изяснени относимите факти в нарушение на чл.75, ал.2 от ЗУБ, свързани с личното положение на молителя, с държавата му на произход или с трети държави. Административният орган е преразказал известни факти, но изведените въз основа на тях изводи са напълно формални. Не е събрана подробна информация за състоянието на сигурността в Русия, от която да се направи извод, че в страната са гарантирани основните човешки права и държавата е в състояние да предостави ефективна закрила на своите граждани. Дори жалбоподателят да не бъде лично призован, той попада във възрастовата граница за задължително явяване за редовна военна повинност. Административният орган не е разгледал хипотезата на чл.8, ал.5 от ЗУБ. Жалбоподателят е напуснал Русия, защото не иска да бъде включен във въоръжените сили на страната и да „убива хора“. К. е противник на руската инвазия в У., което е заплаха за него съществува опасност К. да бъде изложен на тежки репресии.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от Адв. П..

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт Х. моли за

отхвърляне на жалбата. Изтъква, че опасенията на лицето за мобилизация за участие във военни действия на територията на У. не са подкрепени с никакви доказателства. Няма представена призовка за лицето, която да бъде обсъдена и анализирана в административното производство. При проведеното интервю е установено, че заявителят не е членувал в никаква организация, едва след влизането на територията на България е членувал в някаква политическа формация.

Административен съд София - град, въз основа на приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

К. М. К. заявява, че е напуснал Руската федерация, тъй като животът му се намира в опасност, заради това, че ще бъде мобилизиран, мотивира молбата си за закрила с това, че не е съгласен с цялата политика на властите по отношение на войната, политическата агресия на полицията, анексирането на територии, начинът по който се провеждат изборите, това че не му харесва манталитета на хората, това, че голяма част от тях поддържат войната, а той и искал да живее в адекватно общество. Заявява, че ако бъде мобилизиран, ще бъде заставен да отида на фронта, ще трябва да спазва заповедите, да убива хора, което не желае да прави, или ще бъде убит, ако откаже да спазва закона или ще бъде изпратен на съд. Заявява, че не е бил член на политическа партия или организация в Русия, но откакто е в България участва в дейността на организацията „За свободна Русия“ – прави видеа, снимки, от около месец преди датата на проведеното с него интервю.

Приета е и обсъдена в решението на ДАБ е Справка вх. № ЦУ – 1831/29.11.2023г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, относно актуалната политическа обстановка в Р. федерация. Според справката мобилизация не се обсъжда в К.. Военнослужещи, които отказват да се сражават в У., могат да бъдат уволнени, но не могат да бъдат наказателно преследвани, според адв. М. Б., който съветва войници избрали тази възможност. Дори да бъде мобилизиран, аз руския гражданин съществува законова възможност да откаже да се сражава в У., без това да доведе до наказателно преследване.

Относно твърдението на заявителя, че се е записал да членува в организацията „За свободна Русия“ на територията на Република България е направено от административния орган заключение, че той го е направил единствено с цел да придаде по-голяма достоверност на молбата си, в Русия не се е занимавал по какъвто и да било начин с политическа дейност.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обосновават необходимостта от предоставяне на международна закрила и не се посочват причини за основателни опасения от преследване в държавата си на произход.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл.146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, от председателя на ДАБ при МС. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и на материалния закон.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут по ал. 1 е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Според ал.3 субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата;партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

На първо място в мотивите на решението са обсъдени в достатъчна степен данните за обстановката в Р. федерация, в това число от сигурни източници и конкретно тези, на които е извършено позоваване в справките на Дирекцията „Международна дейност“ при ДАБ-МС, част от тези източници на информация са обсъдени и в цитираните решения на Съда по правата на човека. В хода на съдебното производство е представена актуална справка изх. № ЦУ -933/22.03.2024г. за обществено – политическата ситуация в Р. федерация към 22.03.2024г. Според съдържащата се в нея информация, съгласно Федерален закон на Руската федерация №53 – FZ, относно военните задължения и военната служба, руските граждани от мъжки пол на възраст между 18 и 27 години подлежат на наборна военна служба. Според законодателството решение за призоваване на гражданин за изпълнение на военна служба може да се взема само, след като съответното лица навърши 18 годишна възраст. От 2008г. срокът на наборната военна служба е фиксиран на една година. На 28 май 2022г. руският президент В. П. подписва закон, премахващ горната възрастова граница за служба в руската армия, което означава, че лица навършили 40 годишна възраст вече също могат да служат. Горната възрастова граница от 40 години е премахната, като според специалистите това решение е взето във връзка с нарастващите жертви при инвазията на Русия в У.. След обявяване на частична мобилизация на 21 септември 2022г., руската Дума предприема законодателни мерки, свързани със завишена отговорност за престъпления против военната служба. Увеличават се сроковете за наказание „лишаване от свобода“ за действия като неизпълнение на заповед на командир, дезерторство, грабеж, нарушаване на правилата за бойно дежурство и умишлено унищожаване или увреждане на военно имущество по време на война, военни действия и мобилизация. Увеличава се от 5 на 10 години лишаване от свобода

отговорността за самоволно напускане на поделение по време на мобилизация или военно положение, във военно време или в условия на въоръжен конфликт или бойни действия. Предлага се да се увеличи на 15 години лишаване от свобода наказанието за дезертъорство по време на мобилизация, военно време или в условията на въоръжен конфликт, а наказанието за избягване на военна служба чрез стимулиране на болест да стане до 10 години лишаване от свобода. Според руските военни правила военнослужещите, които отказват да се сражават в У. могат да бъдат уволнени, но не могат да бъдат наказателно преследвани. Настоящият статус на конфликта в У. дава на руските войници законен път да откажат участие. Ще бъде по-трудно за войниците да откажат да се сражават, ако Русия обяви пълномощна война, тъй като по време на война правилата са съвсем различни.... В края на август 2022г. руските власти издават заповед за увеличаване на целевия размер на армията със 137 000 души, но анализаторите считат, че В. П. няма да използва широкомащабна военна кампания или да обяви военно положение. Мъжете на възраст от 18 до 27 години трябва да служат в армията за срок от една година, но тези наборници не се изпращат в У.. Руските управляващи избягват обявяването на военно положение, с намерението да се поддържа чувство на нормалност в руските градове. Професионални и договорни войници се сражават заедно с членове на частни охранителни и военни компании, както и с мъже, вербувани от самопровъзгласилите се Д. и Л. народни републики в района на Д. в Източна У.. Но вместо да набират войски чрез обща мобилизация, руските наборни служби изглежда засилват усилията си за привличане на професионални войници. Към момента изглежда, че призовки получават руснаци, които са служили в армията и имат боен опит...От самото начало на инвазията в У., руските власти отхвърлят твърденията, че планират въвеждане на военно положение след нахлуването в съседното страна или че ще спират мъже в годна за изпълнение военна служба възраст да напускат Русия.

Ответният административен орган е извършил пълен анализ на информацията, съдържаща се в официалната справка, като е отчетел, че положението в страната там не може да се определи като въоръжен конфликт, не са налице данни за влошаване на обстановката там, достигаща границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки.

Обсъдени са подробно представените от молителя доказателства и неговата бежанска история, като е прието, че от бежанската му история не може да се изведе никаква конкретна информация, че с присъствието си на територията на Русия, той би бил изложен на преследване от страна на официалните власти. Не се откриват никакви аргументи, за твърдението, че животът на руския гражданин е в риск в страната му на произход.

Във връзка със заявеното несъгласие с политиката на официалните власти, също не се доказват обстоятелства, поради които да са налице основания за страх от преследване - действия против властта и ограничения на правата му, поради възможност за мобилизирането му и принудително носене на военна служба. Участието му в Сдружение „За свободна Русия“ не е заявено, когато е бил в родината си, това е организация със седалище в [населено място], видно от удостоверението на лист 198 от делото. Няма данни каква е дейността на организацията, в какви конкретно се изразява членството в нея на жалбоподателя, какви събития се организират. Приложената към жалбата Справка, относно риска от преследване на лица от мъжки

пол, поради обявената в Русия мобилизация представлява извадки от Интернет сайтове, но не може да се обвърже конкретно със бежанската история на заявителя, тъй като той не твърди да е получавал призовка за мобилизация.

Съдът намира, че събраните доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Не са налице и предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/2012 г. е дадено тълкуване на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО вр. чл. 2, б. „д“ от същата директива, предполагащо по-свободно приложения и позоваване на понятието „въоръжен конфликт“. Ответникът е изложил мотиви в същия смисъл, поради което съдът счита, че същият е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за

конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания, които да са дали реално основание за напускането на молителя на Р. федерация. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

С оглед на изложеното и информацията, съдържаща се в приетата по делото актуална към 22.03.2024г. справка за положението в Руската федерация, предвид тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007г. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателя се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките на закона за предоставяне на хуманитарен статут. От една страна липсва вътрешен или международен конфликт в Русия, а от друга чужденецът не посочва никакви причини за основателен страх от преследване конкретно спрямо себе си, поради което правилно молбата му за предоставяне на международна закрила е отхвърлена /така в Решение № 5529/29.05.2023г., постановено по административно дело № 1356/2023 г. по описа на ВАС по сходен случай с молител руски гражданин/.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I - во отделение, 11 - ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К. К., гражданин на Руската Федерация срещу Решение № 4172/11.03.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 - дневен срок пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: